

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ὅσῃν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Περθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα δωὰς μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Σεπτεμβρίου δευτέρα,
τῶν βυστάζων ἡμέρα.

Ποῦντος ἐνιακόσα καὶ πενήντα ἑξή,
μὲ τῆς τόσαις νόταις καὶ τι θὰ μᾶς φέξη.

Φαντασμαγορία τραγικῶς ἀγρία.

Σημαίνει μεσονύκτιον, ὥρα τῶν φαντασμάτων,
μὰ καὶ τῶν χασμημάτων,
ἐπὶ τῶν κύριος ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυττᾷ
κι' ἐμπρὸς τὸ Βουλευτήριον τοῦ κράτους σταματᾷ.

Σὺν συνωμοτῆς φαίνεται μὲ σκούφι' στὸ κεφάλι,
μυῖδας δὲ τὸ σῶμα του μακρὺς τὸ περιβάλλει,
καὶ μέγα ραμπάδ' ὄξυλον μέσα σὲ τοῦτον κρύπτει
κι' ὀργίλον βλέμμα ρίπτει.

Κενέας δὲν ἐμάντευε τὸν κρύφον σκοπὸν του,
ἦτο τὴν ἔκφρασιν φρικτὸς
καὶ σκοτεινότερον νυκτὸς
συνωφροῦτο κάποτε τὸ μαῦρον μέτωπόν του.

Οἱ παροδῖται τὸν κυττοῦν
κι' ὅλοι περίεργοι ῥωτοῦν
γιὰ τοῦτο τὸ μυστήριον,
γιὰ τοῦτον τὴν ζευζέκη,
πῶς εἰς τὸ Βουλευτήριον
τοιαύτην ὥραν στέκει.

Ποῖος τοῦτος ὁ πλανώμενος σὰν φάσμα σιωπῆς;
τί τρομερὴν ὑφίσταται;
μυστηριώδης φαίνεται
καθὼς κι' ἐκεῖν' ἡ σιδηρᾷ τῶν Γάλλων προσωπίς.

Ποῖος εἶναι τοῦτος ὁ λιγνός,
ὁ συνωμοτῆς ὁ στυγνός,
ποῦ κερτερεῖ πρὸ τῆς Βουλῆς ξηρότερος σκελέθρου;
ποῦ εἶναι φάσμα τῆς νυκτὸς προάγγελον ὀλέθρου;

Δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ,
κι' αὐτὸς ποῦ τώρα σταματᾷ
πρὸ τῆς ἀργούσης τῆς Βουλῆς
μὲ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
ὁ μπέστης εἶναι Φασουλῆς,
ὁ τῶν ρητόρων πρῶτος.

Σὰν τοῦπαν γιὰ τὸν Μόναχο τῆς χωροφυλακῆς,
ἦγουν τῆς Κρητικῆς,
ὅτι τὸ Βουλευτήριον κατέλαβε τῆς Κρήτης,
κι' ἐχάρη κάθε Πρόξενος, φαρμακερὸς ἀστρίτης.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς,
ὁ πυρπολὼν τὰ στήθη,
νέας μεγάλας συμφορὰς
ὅστὸ κράτος ἐφοβήθη.

Κι' ἀμέσως καταχθόνιος καὶ πλήρης μυστηρίου
ἐπῆγε κι' ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου,
μήπως αὐτὸς ὁ Μόναχος μαζί μὲ τοὺς Πρόξενους
κι' ἄλλους ἐχθροὺς τοῦ γένους
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐξαίφνης καταλάβῃ
καὶ τότε βάλτε ρήγανη κι' ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι.

Ἐκεῖ λοιπὸν καθήμενος εἰς στίχους ἀνχαίσιτους
μυρίας ψάλλει συμφορὰς τοῦ κράτους ἀνηκέστους,
κι' ἐκεῖνο τὸ Παλλὰδιον ἀκοίμητος φρουρεῖ
καὶ τρώει καταμόναχος κουλούρια καὶ τυρί.

Φ.—Σὺ τῶν ἐμμέτρων ἐμετῶν καὶ τῶν Μουσῶν αἰχμάλωτε,
σὺ κλέη λέγ' ἐρίτιμα...
μήτε σταφίδος ζήτημα
τὸ κράτος δὲν ἀπασχολεῖ κι' ἐφέτος ὅπως ἄλλοτε.

Ἡ Τράπεζα τῶν Ἀθηνῶν
πῆρε καὶ τὴν σταφίδα,
καὶ τῶρα Παπαστασινὸν
δὲν βλέπω μὲ σανίδα.

Αὐτὴ κατὰ τῶν στάσεων ἐκείνων ἐστασίασε,
κι' ὅλα τῆς τὰ κεφάλαια τὰ πρὶν ἐτριπλασίασε,
κι' ἔγινε μία Τράπεζα περίπυστος τοῦ κράτους,
καὶ τοκογλύφους ὅπως πρὶν δὲν βλέπεις ἐπαράτους,
γιατὶ κι' ἐγὼ, τῶν Ἀθηνῶν κεφάλι ψωραλέον,
ἐπρόσφερα στήν αὐξήσιν αὐτῶν τῶν κεφαλαίων,
καὶ τῆς Τραπεζῆς μέτοχος θὰ γίνω μετ' ὀλίγον,
ἂν ἔως τότε δὲν γενῶ κανεὶς ἐκ τῶν προσφύγων.

Τέτοια σαχλά παρὰ κληρεῖ
κι' ἀντ' ἄλλων ἄλλα ψάλλει,
καὶ λέγωντας αὐτὰ θαρρεῖ
πῶς ἄγριος προβάλλει
ὁ Μόναχο τῶν Ἰταλῶν
κατάληψιν ἐπαπειλῶν.

Ὁ Μόναχο τῆς Κρήτης κι' ὁ ξύλινος πολίτης.

Φ. — Κόζα βολέτε, κύριε,
τὰ μάλιστ' ἀλιτήριε;
Ὁ Μόναχο μὴν εἶσαι;
στάσου καὶ μὴν κινεῖσαι.

Ἐκεῖνος ἔρχετ' ἐν στολῇ
καὶ μ' ἔνα ξίφος ἀπειλεῖ.
Ἐκεῖνος εἶναι... νάτος νά...
τὸν ξέρω τὸν μακαρονά.

Ποῶς εἶσαι σὺ ποῦ με θωρεῖς; ...
σταμάτα καὶ μὴν προχωρῆς.
Τὸ πρόσωπόν σου κρύψε,
μακράν τὸ ξίφος ρίψε.

Μέσα' στῆς μπόρας τῆς πολλαῖς
κόζα βολέτε; δὲν μοῦ λές;
Ἐμπρὸς στήν πόρτα τῆς Βουλῆς
τί θέλεις τέτοιαν ὄρα,
ἐνῷ κοιμᾶται νοχελῆς
τοῦ Κέκροπος ἡ χώρα;

Μακράν, ἐπικατάρατε,
μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε,
μακράν πρὶν βάλω τῆς φωναῖς
καὶ τρέξῃ κάθε καφφενές.

Μ. — Φύγε καὶ μὴ μ' ἀπειλῆς...
Ὅλο βόλο τῆς Βουλῆς
νά μοῦ δώσης τὰ κλειδιά
καὶ μὴ βγάλῃς τσιμουδιά.

Φ. — Τὰ κλειδιά λοιπὸν βολέτε;
καλὲ τζόγια τί μᾶς λέτε;

Μ. — Ἐλα δός τ' ἀπὸ μενοῦτο,
ἄλλως, Φασουλῆ, περνοῦτο.

Φ. — Δὲν τὰ δίνω, δὲν τὰ δίνω,
καὶ φιαμῖφερι προκρίνω
οὕνα σκάτουλα νὰ γίνω.

Μ. — Ἐλα δός τ' ἀπὸ μουμέντο
καὶ θὰ κλείσῃ — σάκρυμέντο!
τῶν Ρωμηῶν τὸ Παρλαμέντο.

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα
καὶ τραβήξου παρὰ πέρα.
Φαίνεσαι, κακόμενε, βλάξ,
κι' ἂν ἀμείλικτος μὲ γδάρῃ,
κι' ἂν μὲ δείρῃς πύξ καὶ λάξ,
μὰ ποτέ σου δὲν θὰ πάρῃς
τὰ κλειδιά τοῦ Παλλαδίου,
ποῦναι στήν ὁδὸν Σταδίου.

Μ. — Τὴν ἀμέσως ὁ βόλο
τῆς Βουλῆς σὰς τὸ κλειδί...

Φ. — Τὸ κρεμῶ ἐν μίῳ κόλλο,
στὸ λαίμῳ μου δηλαδὴ.
Κύτταξέ το, παλαθὲ,
κι' ἂν τολμᾷς μολων λαθὲ.

Νὰ μὴν προχωρήσῃς βῆμα
μὲ τοὺς ἄλλους ὀλετήρας,
ἄλλως τότε παραχρῆμα
θὰ φωνάξω τοὺς κλητήρας.

Θὰ φωνάξω τὸν Κορφιάτη,
τῆς Βουλῆς τὸν καθβαλιέρο,
καὶ θὰ πάω στὸ Παλάτι
τὸν Διάδοχο νὰ φέρω.

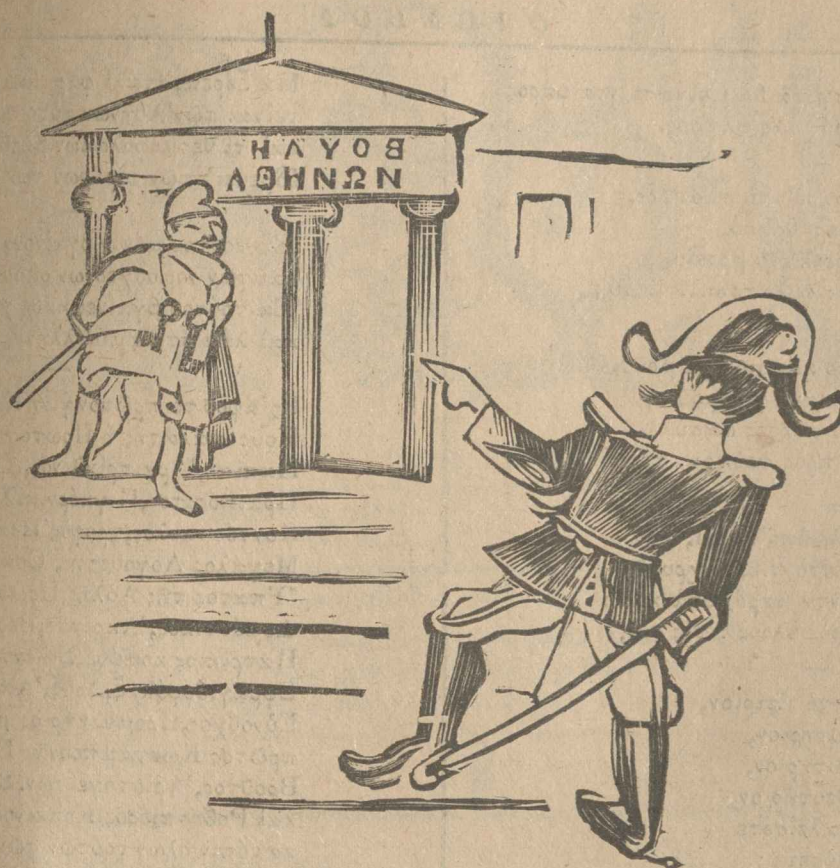
Μὰ θὰ γράψω καὶ τοῦ Μήτσου, ποῦ γυρνᾷ στήν Ἑσπερίαν,
νά γυρίσῃ μὲ τὸ πρῶτο καὶ νὰ γίνῃ φασαρία.
Θὰ φωνάξω τὸν Μπουφίδη, ποῦναι Πρόεδρος τῆς πᾶν,
τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου δυνατὰ νὰ τὸ σημάνη.

Θὰ φωνάξω κάθε στρουγγάκι τοὺς μπυμπέδες καὶ τὰν
θὰ φωνάξω τὸν Μπουφίδη, ποῦ σὰν ἦλθε στὰ Χανιά,
τὸν φοβίσανε κι' ἐκεῖνον μὲ συλλήψεις φοβέρα
κι' ἄναυλα μὲ τὴν Αὐλίδά μᾶς τὸν στείλατ' ἐδῶ πέρα.

Ἐνα κι' ἄλλον θὰ φωνάξω
μὲ κερὶ καὶ μὲ λαμπάδες,
τοὺς Προέδρους θὰ συναῶ,
τοὺς μονίμους κι' ἐφημέρους,
τοὺς Τραυλοῦς, τοὺς Τσαρλαμπάδες,
τῶν Γερουσιῶν τοὺς γέροντες.

Θὰ ξυπνήσω τῶν ρητόρων
τὰς φωνὰς τὰς διατόρους,
τὰς σκιαῖς τῶν προπατόρων,
τενοντίνους καὶ τενορούς.

Μὲ θηρίου βρυχηθμούς
καὶ μὲ γδοῦπον καὶ μὲ κρότον
θὰ καλέσω τοὺς Σταθμούς
τῶν βοηθειῶν τῶν πρώτων.

Θὰ λαλᾷ ἡ ρητορεία
καὶ μὴ τρόμπια Ταρταρεία
πέρα πέρα πανταχοῦ τῆς πρωτευούσης
καὶ πᾶσι τὰς τείχῃ τῆς κλεινῆς Ἰερικῆς...
θὰ λαλᾷ, θὰ φωνάξω, κι' ἂν σέβῃς τῆς αἰθούσης
τῶν κλητῶν Βουλευτῶν θ' ἀφυπνίσω τὰς ἡχούς.

Ὁ σπαρταῖς χάσετε... μακράν ἡ ξέναις σπείραις...
καὶ ἐν μὲν λέγει Μόναχο, γὰρ Μοναχὸ τὸ πῆρες
τὸ κράτος τοῦτο τὸ κλεινόν,
κι' ἦλθε στήν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
κατὰ τὴν νυκτὸς νὰ κάμῃς, τενορίνο,
καὶ ἐν τῇ φάλῃ ἐπειτα τὴν φόρτσα ντελ Ντεστίνο;

Ἐλπίστε, Μόναχο, νὰ κλείσῃς τὴν Βουλὴν,
ἢ μ' ἄλλων ἐντολήν;
Ἐλπίστε, ὁ Μωρουάρ, ὁ Χόδαρτ, ὁ Φατσιώτη,
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ κατ' αὐτὰς ὑπνώττει;

Ποῶς εἶσαι σὺ, παρακαλῶ,
ποῦ θέλεις τὰ κλειδιά;
Ἰδοτε γνῶσι καὶ μεγαλό,
τῆς μπάτσικας παιδιὰ;

Ἐπὶ τί σου κάπνισε, μωρὲ Καραμπινιέρο,
κι' ἔγινες τόσον προπετής,
κι' ἦλθε κλειδιά νὰ μοῦ ζητήσῃ,
ποῦ τόσον τὰ γεραίρω;

Ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκανε πυκνὸ λεφούσι
κατὰ τῆς Βουλῆς γιουρούσι.
Ἐν καιρῷ νυκτὸς παρεβίασαν τὰς θύρας
καὶ δὲν ἄκουσαν κλητήρας,
καὶ τὴν ταμπάκαρα καὶ τοὺς μοίραξ ταμπάκο.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι τέλος πάντων
ἦσαν Ἕλληνες σωστοί,
ἐκ τῆς ράτσας τῶν γιγάντων,
καὶ δικοὶ μας καὶ γνωστοί,
κι' ἀπετόλμησαν νὰ κάμουν στὰς ἐξάψεις τοῦ θυμοῦ των
πραξικόπημα τοιοῦτον.

Μὰ με ποῖον τάχα νόμον ἢ δικαίωμα καὶ σεῖς
ἔρχεσθε σ' ἐμὰς θρασυτεῖς,
κι' ἔφοδον ἀποτολμᾶτε
κατὰ τῆς Βουλῆς ἀγρίαν,
ἐνῷ σήμερον κοιμᾶται
μὲ ραστώνην μακαρία;

Τοῦτο πλέον ὁ καθένας,
ὅπου σῶας ἔχει φρένας,
τόλμημα τῶν τολμημάτων,
κι' ὅλων τῶν δικαιομάτων
παραβίασιν τὸ κρίνει,
τῆς Εὐρώπης τενορίνοι.

Ὅμως μία τέτοια χάρις
δὲν θὰ γίνῃ γιὰ κανένα,
μήτε τὰ κλειδιά θὰ πάρῃς
κίονας ἀπὸ μένα.

Ἡ μπογιά σου δὲν περνᾷ
κι' ἐδῶ πέρα, βρε τενορός...
μᾶς λοιπὸν, μακαρονά,
κι' ἔρι τοῦ καὶ τραντινέρε.

Μᾶρς, μωρὲ ξεροκαυκάκις,
μὴ μοῦ δείγῃς νόταις κι' ἄλλαις.
Μᾶρς, σὲ καθεμιά σας νότα
θὰ σὰς στρέφωμε τὰ νῶτα.

κι' ἡ Βουλὴ μας δὲν θὰ κλείσῃ, μὰ θὰ μείνῃ πάντα φάρος
καὶ κακὸς ψυχρὸς σὰς φλάρος.

Μὲ τὸ κρῖνος βρῦ' στὸ σκοτάδι,
μὲ σανίδα σὲ χέρι θρυσύ,
τὴν ἡμέρα, τὸ δειλὶ, τὸ βράδυ,
τὴν Βουλὴν μας φυλάττω... τίς σύ;

Κι' ὅταν Μόναχο κάποιος μὲ μοῦσι
τὰ μεσάνυχτα κἀνὴ γιουροῦσι,
θὰ προτείνω τὸ στῆθος δασύ
καὶ θὰ σκούζω πρὸς τοῦτον : τίς σύ;

Γαλανὸς οὐρανὸς ἀπὸ' πάνω,
τρέμ' ἡ πούλι' στὸ πλάγι χρυσῇ,
τῆς Βουλῆς πάντα βάρδια θὰ κἀνω
καὶ θὰ λέγω πρὸς ὅλους : τίς σύ;

Περκὲ κι' αὐτὸ τὸ κτίριον,
αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
τὸ μέγα καὶ σωτήριον,
πούχει κι' ἀφοδευτήριον,
ζητεῖτε νὰ τὸ κλείσετε
καὶ νὰ τὸ διαλύσετε;

Τρέμετέ το κι' ἔχει γλώσσαις, ὁποῦ κόβουν σὰν ξουράφι...
ἔδες ἀλ σόμο ντ' οὔνα πόρτα τί ρητὰ μεγάλα γράφει.

Διάβαστα... πὲρ μὲ σὶ βᾶ,
δι' ἐμοῦ κανεῖς τραβᾶ
καὶ πρὸς δόξαν αἰωνίαν
καὶ πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

Ὅταν δρᾷ νυχθημερὸν
στὸν κατάλληλαν καιρὸν,
ποῦ νὰ σ' ἔχω, κακομοίρη,
ν' ἀπολαύσῃς πανηγύρι.

Ποῦ ν' ἀκούσῃς τὴν λαλιά της,
ποῦ νὰ δῇς τὴν φωνάκλου
σὰν ἀρχίζουν τὰ γαλιά της
νὰ φωνάζουνε κλοῦ κλοῦ.

Τούτη μόνη μας στοργὴ
κι' ὅταν δὲν ραβδίζεται,
κι' ὅσο τούτη λειτουργεῖ
τόσο σεῖς κερδίζετε.

Ἐκεῖνη διεθνεῖς ἐλέγχους φέρνει,
ἐκεῖνη σὲ Ταμείων πλούτη γέρνει,
κι' ἐμεῖς τοὺς ρήτοράς της ἀτενίζουμε
καὶ τοὺς ἐλέγχοντάς μας τοὺς δανείζουμε.

Αὐτὴ κατὰ Ρωμούνων καὶ Βουλγάρων
κι' ὅλων μας τῶν γειτόνων τῶν βερβέρων
ὀπλίζει μὲ σπαλέταις τὴν μητέρα
καὶ μ' ἔργων καὶ μὲ λόγων ἰσοζύγιον,
κι' οἱ πρόσφυγες, ποῦ φθάνουν ἐδῶ πέρα,
προσβλέπουν τὴν Βουλὴν ὡς καταφύγιον.

Μὰ ξέρεις, Ἰταλὲ φαρμακομύτη,
τεῖναι τῶν Ἀθηνῶν αὐτὸ τὸ σπῆτι,
καὶ τί θεσμοφυλάκων βερβατῖλα
ἐδρεύει' στῶν ἐδράνων του τὰ ξύλα;

Ἐκ τούτου μόνον βγαίνουν οἱ σωτήρες,
καὶ τῶν νομοσχεδίων οἱ δοτήρες.
Ἐκ τούτου βγαίνει κάθε χαρακτήρ
καὶ λέει' στοὺς μισέλληνας : σικτίρ.

Κι' ἀφοῦ τὸ πρῶτον γίνῃ Καγκελάριος,
Κουροπαλάτης ἢ Πρωτοπαθάριος,
Παπίας, Ἀρχιεπίσκοπος, Δρουγγάριος,
Πραιπόσιτος, Πιγκέρνης, Χαρτουλάριος,
Κοντόσταυλος, τροφὸς Ἱερκάριος,
Μεγάλος Λογοθέτης, Ὀστιάριος,
Ἵπατος τῆς Αὐλῆς, Πρωτονοτάριος,
Δομέστικος, Ἀκρίτας, Βεστιάριος,
Πατρίκιος κομψός, Σιλεντιάριος,
Σφραγιδοφύλαξ, Δούξ, Ἀποθηκάριος,
Εὐνοῦχος, Προμικτήριος μακάριος,
πρῶτος Κωσταμπουνᾶς Βαρδαβελάριος,
Βροῦτος, Ἀριστογείτων, Σανιδάριος,
καὶ Ροβεσπιέρος Κοκκινισκουφάριος,
κατόπιν ὅλων τούτων τῶν εἰς Ἄριος
μένει Τσανακογλύφτης Σιελάριος
καὶ μεγαλοφρονῶν Σφουγγαρολάριος.

Ἐκεῖ καὶ τὴν ἀκόμη ποῦ σχολάζει
νομίζεις σὰν βροχὴ καὶ σὰν χαλάζι
πῶς πέφτουνε τὰ λόγια τῶν ρητόρων
σὲ κεφαλὰς προσφύγων μαυροφύγων.

Τὸ σπῆτι ποῦ κυττάζεις, φιλαράκο,
σ' ὅλους τοὺς Μονσιγέρους δίνει τράκα,
μὴτ' ἔγινε σὰν τᾶλλα κουτουροῦ,
καὶ μιὰ μεγάλη μούντζα πρὸ καιροῦ
πρὸς μνήμην τόσων ἄθλων ἀπομένει
ψηλὰ στὴν ὁροφὴ του καρφωμένη.

Σ' ἕνα τοιοῦτον τοιγαροῦν τῆς μούντζας οἰκοδόμημα,
πατῶν συνθήκας διεθνεῖς καὶ θέσφατα καὶ νόμιμα
γυρεύεις σῶναι καὶ καλὰ ν' ἀπλώσῃς τώρα χέρι
καὶ νὰ τὸ κλείσῃς, Μόναχο, μὲ μαῦρο βουλοκέρι.

(Εἶπε, κι' ὁ Μόναχο χυμᾷ μὲ διεθνεῖς στρατοὺς
εἰς τὴν Βουλὴν ἐπιφέρει,
κι' ὁ Φαουλὸς φρενῆρης
βγάξει τὸ ραμπάδόξυλο καὶ ρίχνεται σ' αὐτοῦ,
καὶ διαδόχους Ἀττιλῶν τοὺς λέγει κι' Ἀλαρίχων
καὶ λαῦρος ρίπτει κατ' αὐτῶν ὁμοθρονίας στίχων.)

(Καὶ στὴν πανύμνητον Βουλὴν κυττάζει τῆς Ἀθῆνας
νὰ μπαίνει κάθε βάρβαρος καὶ τέρας ἀποφύλιον,
ἀλλ' αἰφνης ὡς ἐκ θαύματος φωνὴ ἀφίγει χήνας
καὶ σώζει τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὸ μέγα Καπιτώλιον.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τί περίφημη ρετσίνα μὲς' στοῦ Τόμπρου τὴν ταβέρνα
ὁποῦ πίνεις κι' ὅλο πίνεις καὶ φωνάζεις : ξανακέρνα.